

MEMÒRIA D'UNS ULLS PINTATS

El mes de gener vam gaudir de la primera incursió en el terreny de la novel·la que va fer el cantautor Lluís Llach el 2012: Memòria d'uns ulls pintats.

En general a tots ens va agradar perquè l'argument té molta força. De la mà d'una colla formada per dos nens i dues nenes ens endinsem en la història de la gent que vivia al barri de la Barceloneta, dels anys 20 a la postguerra.

El punt fort de la novel·la és el guió; el punt més feble, la forma. La història ens és explicada per en Germinal, l'únic supervivent d'aquesta colla d'amics. L'excusa és l'interès que hi té un director de cinema per a una pel·lícula que vol emprendre. A aquest interlocutor no se'l sent mai. Cada capítol és un llarg monòleg amb una durada pertinent a una teòrica "gravació". Aquesta forma fa trontollar la credibilitat del marc, d'altra banda acceptable en una obra primerenca, i que per sort és llargament superada per la qualitat del guió que l'omple i, sobretot, per l'apropament a una part de la nostra història en un indret molt particular.

A través de la novel·la coneixem el projecte d'educació progressista que va representar l'Escola del Mar a la Barceloneta, també la lluita obrera dels treballadors del Port, la solidaritat veïnal en un barri que tenia més de poble que de gran ciutat, el terrible bombardeig que va arrasar una part enorme d'aquest espai, el drama de la lleva del biberó, el perquè dels qualificatius terribles que rep sempre la Batalla de l'Ebre quan se'n parla, i la crueltat dels primers temps de postguerra. La documentació del cantautor i la seva traça per fer-nos aprendre mentre gaudim d'un bon argument és un gran mèrit d'aquesta incursió literària.

Cada membre de la colla d'amics representa una de les conseqüències del conflicte bèl·lic: la Mireia, l'exili; la Joana, la mort en un bombardeig; el Germinal, la lleva del biberó; en David, les represàlies de la postguerra. Segurament, la història del David és la que més ens colpeix al final, perquè ha estat el personatge més mantingut al marge de tot i el que rep tota l'investida de l'odi. Tanmateix, Lluís Llach ha volgut deixar un regust de personatge venjat al final del relat que, si bé actua de bàlsam a l'esperit, salta les alarmes d'un final feliç més propi de Hollywood que del realisme europeu que ens caracteritza.

Evidentment, l'autor aprofita l'argument per explicar-nos com comencen les pulsions homosexuals en un adolescent educat en l'heterosexualitat i ens fa arribar una bella història d'amor entre l'Amic i l'Amat en un dolç homenatge als versos de Lull.

No cal que us digui que tot el grup que formem el Llibrefòrum us recomanem que us endinseu en la lectura d'aquesta novel·la que, de ben segur, no us deixarà indiferents.

Bona lectura,

Muntsa Farré